

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: Lesy České republiky, s. p.,
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2021, č. j. JMK 17766/2021,
sp. zn. S-JMK 166345/2020/OŽP-Hol,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 1. 2021, č. j. JMK 17766/2021, sp. zn. S-JMK 166345/2020/OŽP-Hol, **se ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna, Odboru stavebního úřadu, územního plánování a životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „městský úřad“) ze dne 2. 11. 2020, č. j. SU/64495-20/14666-2020/KAM (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), kterým správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (dále jen „lesní zákon“) tak, že části pozemků p. č. 1390 o výměře 31 m² (0,0031 ha) dle GP č. 679-240/2020 (část „d“) a p. č. 1382 o výměře 108 m² (0,0108 ha) dle GP č. 679-240/2020 (část „b“) v k.ú. Heršpice, zapsané na LV č. 924, doposud evidované v katastru nemovitostí s druhem pozemku lesní pozemky se způsobem ochrany pozemky určené k plnění funkcí lesa, patří mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa definované podle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Podle ust. § 13 odst. 1 lesního zákona městský úřad povolil žalobci trvalé odnětí části pozemku určeného k plnění funkcí lesa p. č. 1382 o výměře 32 m² (0,0032 ha) a části pozemku p. č. 1385 o výměře 361 m² (0,0361 ha) v k.ú. Heršpice, LV č. 924, a to za účelem nápravy daného stavu. Správní orgán prvního stupně dále stanovil podle ust. § 16 odst. 2 písm. f) lesního zákona žadateli podmínky v zájmu ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa. Výrokem 4. městský úřad stanovil poplatek za odnětí, který byl žalobce povinen zaplatit u trvalého odnětí částí lesních pozemků.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní řízení bylo provedeno v souladu se správním řádem, městský úřad vydal rozhodnutí v souladu s lesním zákonem a souvisejícími předpisy. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že stavba „Obnova vodní nádrže Rožmitál“ je svým účelem stavbou sloužící k hospodaření v lese. S ohledem na to správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud vyměřil žalobci poplatek za odnětí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, případně i prvostupňové rozhodnutí, zrušil.
4. Vodní dílo „*Hráz vodní nádrže Rožmitál na k. ú. Heršpice*“ (dále také „vodní dílo“) mělo být posouzeno jako objekt a zařízení sloužící hospodaření v lese dle ust. § 17 odst. 2 písm. a) lesního zákona. Poplatek za odnětí z pozemku určeného k plnění funkcí lesa (dále také „PUPFL“) neměl být nikdy předepsán. Městský úřad nazírá na tento pojem zúženou optikou. Lesní zákon funkce lesa člení dle § 2 písm. b) na produkční a mimoprodukční – např. funkce klimatická, vodoochranná, půdoochranná, zdravotní či rekreační. Výstavbu vodních děl lze považovat za činnost zabezpečující tyto funkce. Vodní prvky neovlivňují pouze bezprostřední okolí. Městský úřad svoje tvrzení neopírá o žádný důkaz, jedná se pouze o jeho osobní přesvědčení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné – městský úřad neuvedl, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si pro odborný závěr opatřil a jak je ve vzájemné souvislosti hodnotil. Správní orgán prvního stupně musí svoje rozhodnutí zdůvodnit a opřít o odborné posudky. Z důkazů musí vyvodit skutková a právní zjištění, a teprve poté volným správním uvážením dospět k rozhodnutí. Městský úřad vydal rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém základu.
5. Městský úřad porušil zásadu legitimního očekávání – nerozhodoval v obdobných věcech obdobně a ve stejných případech stejně. Toto žalobce opírá o rozhodnutí, v nichž správní orgány (spadající pod žalovaného) posoudily vodní nádrže jako stavby sloužící hospodaření v lese a poplatek nevyměřily. Je neakceptovatelné, pokud v rámci jednoho kraje dochází k rozdílným rozhodnutím. Městský úřad měl své pochybení napravit v rámci autoremedury.

Z toho, že žalobce v jiném případě nebrojil proti poplatku za odnětí, nelze usuzovat, že by žalobce s tímto postupem souhlasil. Žalovanému muselo být zřejmé, že se žalobce s vyměřováním poplatku za odnětí z PUPFL neztotožňuje, pokud podal odvolání.

6. V době rozhodování žalovaného již bylo přijato rozhodnutí Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 8. 2020, č. j. 35647/2020-MZE-16231, sp. zn. 25RM19326/2020-16231 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství ze dne 20. 8. 2020, č. j. 38019/2020-MZE-16231, sp. zn. IRM19690/2020-16231, které žalovaný nezákonně nerespektoval, byť bylo vydáno nadřízeným správním orgánem. Z rozhodnutí plyne, že není důvodné, aby byly drobné plochy pod vodními nádržemi odnímány plnění funkcí lesa. Žalobce si této možnosti dříve nebyl vědom, tomuto postupu se nebrání, shledává jej vhodnějším a souladným s právem. Závěr však má být v každém jednotlivém případě stejný – žádný poplatek se nepředepisuje.
7. Žalobce odkazuje na relevantní právní úpravu vztahující se ke stavbám pro plnění funkcí lesa (zákon č. 254/2001 Sb.; zákon č. 114/1992 Sb.; zákon č. 183/2006 Sb.; vyhláška č. 268/2009 Sb., která k 1. lednu 2018 nahradila vyhlášku č. 433/2001 Sb.) s tím, že současná vyhláška vymezuje technické požadavky na stavby lesních cest a případné stavby na ostatních trasách pro lesní dopravu, technické požadavky na stavby hrazení bystřin a strží a na stavby pro úpravu vodního režimu lesních půd. Vyhláška č. 239/2017 Sb. nestanovuje technické požadavky na malé vodní nádrže v lesích, protože v potřebném rozsahu jsou příslušné technické požadavky stanoveny vyhláškou č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla. Právní řád České republiky drobné vodní stavby jednoznačně považuje za stavby sloužící hospodaření v lese.
8. Pro účely nevyměření poplatku za odnětí pozemku z PUPFL není nezbytné výslovné zakotvení dané výjimky v lesním zákoně. Závěr městského úřadu je v rozporu s judikaturou Nejvyšších soudů ČR, např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2005-54 či ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54. Zásady z těchto rozsudků nutné vnímat v kontextu znění zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o ochraně ZPF“), který v § 11a odst. 1 písm. n) stanoví, že vodní nádrže, retenční nádrže a rybníky nepodléhají poplatkové povinnosti v případě odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále také „ZPF“). Pokud zákonodárce pro tyto případy poplatek nestanoví, není možné předepisovat ani poplatek za odnětí z PUPFL. Žalovaný nebyl schopen správně vyložit úmysl zákonodárce.
9. Dle žalovaného se v praxi poplatek za odnětí z PUPFL stanoví v případech rybníků sloužících k intenzivnímu chovu ryb. Takový výklad je v souladu se stanoviskem Ministerstva zemědělství, ale děje se tak s ohledem na hlavní účel, k němuž rybníky slouží – podnikatelský záměr generující zisk, z něhož může být poplatek uhrazen. Dle žalovaného je pro poplatkovou povinnost nezbytné posoudit hlavní účel stavby. Nyní se jedná o historickou stavbu vodního nesloužící k intenzivnímu chovu ryb. Z vodní nádrže není žádný finanční zisk, k žádnému znehodnocení pozemků nedochází, pouze se sleduje naplnění zákonné povinnosti zápisu stavby do veřejného rejstříku. I v případech vodních ploch sloužících intenzivnímu chovu ryb by poplatek neměl být správně předepisován.
10. Žalovaný postupoval v rozporu se zásadou *in dubio mitius*, která se uplatní i v případě ukládání poplatků, jež se negativně promítly v majetkové sféře žalobce. V případě

pochybností o správnosti rozhodnutí, které musely u žalovaného vyvstat, měl zvolit výklad pro žalobce příznivější, byť by se s ním vnitřně zcela neztotožňoval.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. V rozhodnutích vydaných Ministerstvem zemědělství ministerstvo uvedlo, že není oprávněno vyslovit obecně závazný názor. Každý případ je nutno posoudit jednotlivě. Žalovaný doporučení obdržel, případ vodní nádrže řádně posoudil. Technické požadavky pro stavby sloužící k plnění funkcí lesa stanovovala vyhláška č. 433/2001 Sb. Ve výčtu staveb byly uvedeny i malé vodní nádrže do výměry 2 ha. Vodní nádrž Rožmitál má plochu větší – cca 2,21 ha, proto se na ni vyhláška nevztahovala. Ve vyhlášce č. 239/2017 Sb. nahrazující uvedenou vyhlášku již malé vodní nádrže zařazeny mezi stavbami pro plnění funkcí lesa nejsou. Jsou v ní uvedeny stavby pro úpravu vodního režimu lesních půd, regulaci hladiny spodní vody, přívod závlahové vody v době sucha, nebo zatopení záplavových vod po povodních.
12. V daném případě se odnětí netýká celé vodní nádrže, jde pouze odstranění nesouladu po geometrickém zaměření stavby. Části hrází zasahují do pozemku s druhem využití lesní pozemek. Aby mohlo dojít k zápisu celé stavby hráze v katastru nemovitostí, musí být pozemky trvale odňaty. Nelze tedy akceptovat žalobcem zmiňovaný názor ministerstva.
13. Nelze souhlasit s názorem ohledně zásad vyplývajících z rozsudků NSS. Pokud by platil názor žalobce, poplatky za odnětí PUPFL by se nestanovovaly ani v dalších případech uvedených v § 11a odst. 1 zákona o ochraně ZPF (výstavba silnic, dálnic, železnic, cyklostezek a dalších). U těchto staveb se poplatky za odnětí PUPFL předepisují. Výčet případů pro nepředepsání poplatku dle § 17 odst. 2 lesního zákona je taxativní. Ochrana pozemků určených k plnění funkce lesa je přísnější než ochrana zemědělského půdního fondu. Řízení o odnětí ZPF a odnětí PUPFL probíhá rozdílně. Ochrana ZPF má samostatnou právní úpravu, jiná pravidla, včetně posuzování přestupků. Správní orgán tak nemohl přihlídnout ke znění zákona o ochraně ZPF.
14. Pro stanovení poplatku nemůže být rozhodující, zda stavba bude generovat zisk. Zisk lze generovat také pronájmem vodní plochy. Správní orgán nezkoumá ekonomický výsledek. Rozhodující je, zda stavba slouží hospodaření v lese. Vodní díla mají mimoprodukční funkci lesa, je však nutné posoudit do jaké míry jednotlivé stavby slouží lesnímu ekosystému a do jaké míry potřebám obyvatel. Les má mj. funkci rekreační. Tuto funkci plní také cyklostezky umístěné v lese, přesto se při jejich výstavbě poplatky za odnětí PUPFL předepisují. Správní orgán musí při stanovení poplatku zkoumat především přínos stavby pro vlastní produkční funkci lesa, bez níž by neexistovala funkce mimoprodukční.
15. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**.
17. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je, zda správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud žalobci vyměřil poplatek za odnětí lesních pozemků a zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s pojmem „hospodaření v lese“.

18. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podané žalobě uplatnil rovněž námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, zabýval se krajský soud nejprve otázkou, zda jsou rozhodnutí správních orgánů způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
19. K uvedené námitce zdejší soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
20. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti postrádá.
21. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl správní orgán ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Námitka žalobce ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak není důvodná. Prvostupňové rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Totéž se však nedá říci o napadeném rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal. Absentuje zde však posouzení pojmu hospodaření v lese, tedy na základě jakých konkrétních skutečností dospěl žalovaný k závěru, že se v nynějším případě o hospodaření v lese nejedná. Žalovaný pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí s tím, že městský úřad uvedl dostatečné důvody. Posouzení bylo třeba rozvést důkladněji, zvláště ve vztahu k žalobcem předloženým rozhodnutím správních orgánů. Ty podporují závěry žalobce. Totožné skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o odnětí, správní orgány v jiných řízeních uznaly. K těmto rozhodnutím žalovaný pouze uvedl, že městský úřad neporušil princip rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných stejně, nijak jejich závěry nezhodnotil. Vymezení pojmu hospodaření v lese a zhodnocení žalobcem předložených důkazů tak není dostatečné. Napadené rozhodnutí je tedy zčásti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nedostatek důvodů správního rozhodnutí může být shledán, pokud nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Ve stejném smyslu může být nepřezkoumatelná pouze část správního rozhodnutí, pokud je možné ji oddělit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).
22. Dle § 17 odst. 2 lesního zákona se poplatek nepředepisuje, jedná-li se o odnětí „pro výstavbu objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese“. Dle žalobce mělo být vodní dílo posouzeno jako objekt a zařízení sloužící hospodaření v lese ve smyslu § 17 odst. 2 lesního zákona, a tedy že poplatek neměl být nikdy předepsán. Mezi objekty a zařízení sloužící hospodaření

v lese lze řadit stavby a zařízení zřízené za účelem realizace obnovy, ochrany, výchovy a těžby lesních porostů a výkonu ostatních činností zabezpečujících plnění funkcí lesa ve smyslu § 2 písm. d). Využití pro účely hospodaření v lesích musí být výlučným nebo převažujícím způsobem užívání objektů či zařízení (srov. *Flora, M., Staněk, J., Průchová, I.* Lesní zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, 626 s.). Správní orgán státní správy lesů má v dané věci povinnost užít správního uvážení – posoudit, zda daná stavba slouží či neslouží hospodaření v lese. Je tedy na žalovaném, aby posoudil, co zda pod pojem *hospodaření v lese* spadá či nespadá vodní dílo, zda byl poplatek předepsán správně či nikoli, a to zejména ve vztahu žalobcem předložených rozhodnutí.

23. Soud dále přistoupí k přezkumu napadeného rozhodnutí v rámci žalobních námitek, u kterých to výše vyřčený závěr o částečné nepřezkoumatelnosti umožňuje.
24. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že plnění mimoprodukční funkce nemůže být důvodem pro nepředepsání poplatku. Zákon o takové možnosti nehovoří, nýbrž výslovně stanovuje, že se musí jednat o stavby a zařízení sloužící hospodaření v lese. Žalovaný správně upozornil na skutečnost, že také rybníky sloužící intenzivnímu chovu ryb plní mimoprodukční funkce. V tomto ohledu žalobce namítal, že rovněž rybníky by neměl být poplatek předepisován. Tato skutečnost není předmětem řízení, soud k tomuto pouze uvádí, že otázka, zda rybníky slouží k hospodaření lesa, je na zvážení správních orgánů. Dle žalobce vodní dílo neovlivňuje pouze bezprostřední okolí. Zákon nestanovuje a není tedy rozhodné, zda má stavba či zařízení sloužící hospodaření v lese své okolí ovlivňovat. Tato skutečnost je však na posouzení žalovaného. Žalobce dále argumentoval technickými požadavky s tím, že právní řád považuje drobné vodní stavby za stavby sloužící hospodaření v lese. Tuto skutečnost (byť trochu odlišně) žalobce uváděl již v odvolání. Ani tímto se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval.
25. Žalobce namítá, že městský úřad porušil zásadu legitimního očekávání. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí předložená žalobcem v odvolání (byla rovněž přílohou žaloby) jsou rozhodnutí jiných správních úřadů než Městského úřadu ve Slavkově u Brna, nemohla být správnímu orgánu prvního stupně existence těchto rozhodnutí známa. Nelze tak hovořit o porušení legitimního očekávání správním orgánem. S ohledem na žalobcem předložená rozhodnutí lze seznat, že v rámci jihomoravského kraje dochází k různým posouzením dané skutečnosti, ovšem možnost úvahy správního orgánu vychází ze zákona. Každý případ je nutno posoudit jednotlivě.
26. Žalobce uvádí, že to, že nebrojil proti vyměření poplatku v případech zmiňovaných žalovaným neznamená, že by žalobce s postupem žalovaného souhlasil. Není na soudu, aby posuzoval, proč žalobce podal či nepodal odvolání. Toto není tedy pro nyní řešenou věc podstatné.
27. Žalobce k žalobě nově předložil rozhodnutí ministerstva, v němž byli žalobce a žalovaný účastníky řízení. Žalovaný se tímto rozhodnutím bude zabývat v novém řízení. Je předčasné dělat stran tohoto rozhodnutí ministerstva závěry, protože se jím soud nebude zabývat.
28. Žalobce nesouhlasí s tím, že je pro účely nevyměření poplatku za odnětí pozemku z PUPFL nezbytné výslovné zakotvení dané výjimky v lesním zákoně. S tímto názorem se soud ztotožňuje. Je na uvážení správního orgánu, zda předepsání poplatku spadá pod zákonné ustanovení či nikoliv. Tato skutečnost však sama o sobě nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje. Dle žalobce je zásady z jím citovaných rozsudků nutné vnímat v kontextu § 11a odst. 1 písm. n) zákona o ochraně ZPF. V tomto ustanovení jde o odnětí

ze zemědělského půdního fondu. V nynější věci se jedná o odnětí z PUPFL. Tyto dva instituty nelze směřovat. Nelze tak tedy tvrdit, že pokud se v některém případě poplatek nepředepíše, v jiném také ne. Předepsání poplatku za odnětí z PUPFL má svoji vlastní zákonnou úpravu. Nelze tak spatřovat pochybení žalovaného, že by si nesprávně vyložil úmysl zákonodárce.

29. Dále se žalobce vyjadřuje k poplatku za odnětí z PUPFL v případech rybníků sloužících k intenzivnímu chovu ryb – z vodní nádrže žalobce nemá žádný finanční zisk. Dle žalobce jde toliko o naplnění zákonné povinnosti zápisu tohoto druhu stavby do veřejného rejstříku. Jak již uvedl soud výše, zákon stanovuje podmínky, za kterých se poplatek nepředepíše, a to v § 17 odst. 2 lesního zákona. V nynější věci šlo o posouzení, zda vodní dílo slouží hospodaření v lese ve smyslu § 17 odst. 2 písm. a). Nelze tedy poplatek spojovat s účelem zisku. Pokud žalobce tvrdí, že by poplatek neměl být předepisován ani u intenzivního chovu ryb, jedná se o námitku mimo řešený spor, soud se jí tudíž nebude zabývat.
30. Žalovaný dle žalobce nepostupoval v souladu se zásadou *in dubio mitius*. Tato zásada se uplatní zejména v trestním právu. Dle této zásady jsou správní orgány v případě pochybností povinny rozhodnout mírněji. Charakter poplatků za odnětí však nelze vnímat jako sankční. V daném případě správní orgány postupovaly podle zákona. Jejich závěr byl takový, že nepodřadily vodní dílo pod pojem, pod nějž jej zařazuje žalobce (hospodaření v lese), přičemž z jejich rozhodnutí vyplývá jednoznačný závěr (byť nedostatečně, jak soud uvedl výše), nikoli pochybnosti. To, že se žalobce a správní orgány neshodují ve výkladu tohoto pojmu, neznamená, že při námitkách žalobce budou mít o svém závěru pochybnosti. Žalobce nespecifikuje, v čem přesně mělo porušení této zásady spočívat. Tato námitka tak není důvodná.
31. Soud uzavírá, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s pojmem hospodaření v lese, opominul některé odvolací námitky a důkazy předložené žalobcem. Napadené rozhodnutí nebylo možné zrušit pouze v části, neboť žalovaný bude dále posuzovat výklad pojmu hospodaření v lese, která je pro řešenou věc zásadní a může mít vliv na výsledek řízení.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je z části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a tudíž jej na základě § 76 odst. 1 písm. a) zrušil, a zároveň na základě § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Nově tedy žalovaný předestře pojem hospodaření v lese a zhodnotí, zda nyní projednávaný případ (ne)spadá pod jím definovaný pojem a dojde k závěru o případném vyměření poplatku za odnětí. Dále se vyjádří k dalším námitkám žalobce a žalobcem předloženým důkazům.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady představují zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, poněvadž žalobce nebyl v řízení zastoupen. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. června 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu